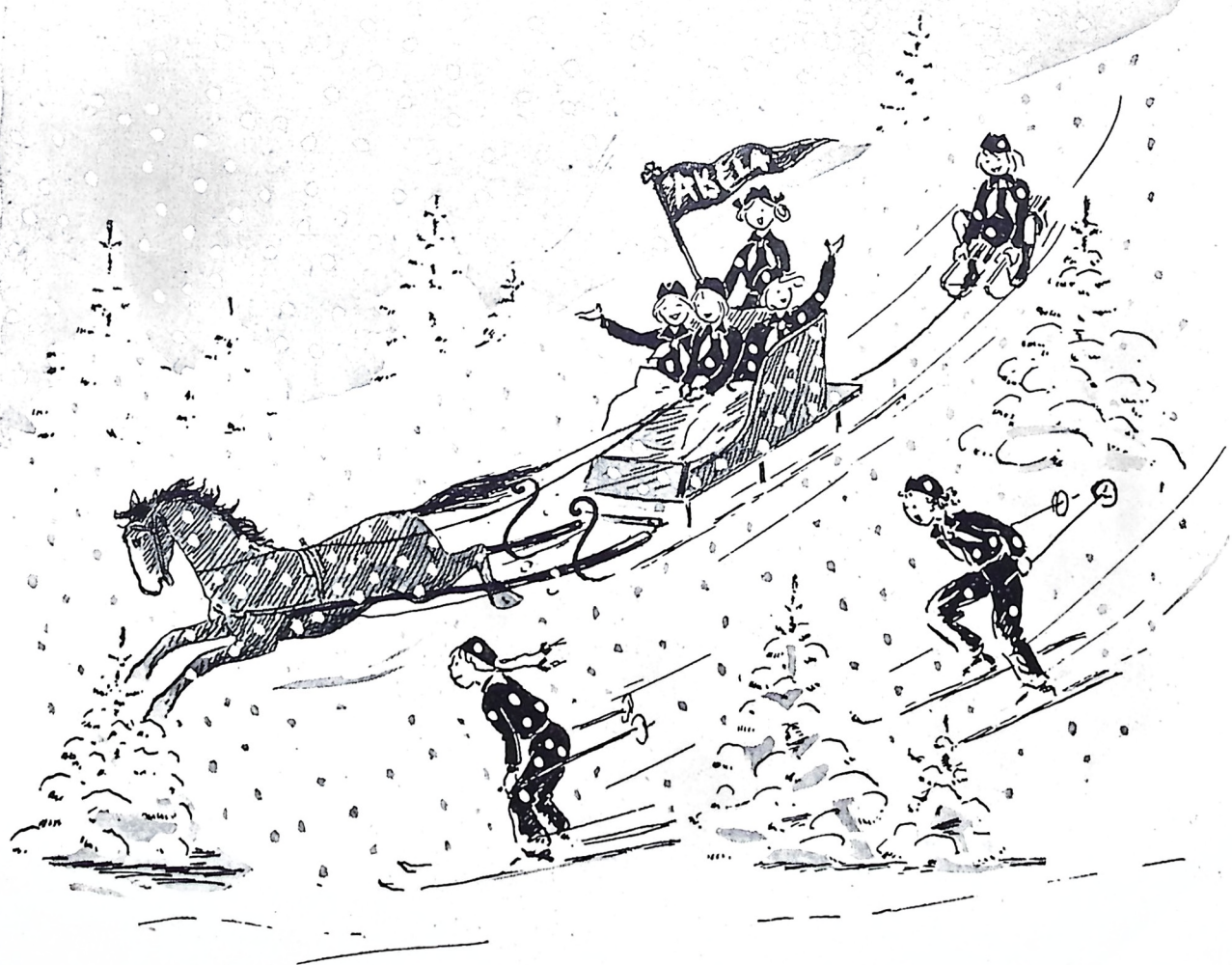

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

MÅNEDENS VERS

*Tusmørkets stjerner
rimblege står.
Sig, min veninde,
bliver det vår
nu ingensinde?
Ak, min veninde.*

*Skoven er øde,
vejen er bar,
lykken, der døde,
giver ej svar ...
Frysende kroner.
Intet forsoner.*

*Findes dog balsam
for vore sår?
Er det en evig sandhed og vår,
stjernerne øser ...
Mildheds forløser.*

*Tusmørkets ynde
skoudybet når.
Stjernelys smiler
tyst, hvor vi går.
Ak, min veninde —
er højtid inde?*

Sophus Claussen.

Kære spejdere!

Vinteren kom sent i år, — eller vi kan også sige det sådan, at sommeren varede længe. Efter oktoberstormene, der min sandten gjorde deres for at få fejet ud i naturens

store hus, klamrede træerne sig endnu til deres blade, som knapt nok var gule endnu, og 1. november stak kastanjer udenfor mit vindue store blanke knopper op mod himmelblået.

Når nogen sagde til os: Nu er det snart jul! Så sagde vi naturligvis ja, men noget inde i os sagde nej, for man kan ikke forbinde begrebet jul med blomstrende georginer i haverne og enkelte små tapre, solskinnende morgenfruer.

Men så mærker vi alligevel en morgen, at nu er der en ny tone i luften, en anelse af kulde, vandpytterne har fået en lille hård hinde over sig i nattens løb, og man savner sine vanter.

Det er så sikkert som noget, at den første kolde dag kommer ungerne hjem fra skole og spørger, inden de har fået tøjet af eller sagt goddag: „Skal vi snart begynde juleklubben?“ Og når jeg går ud på eftermiddagens ærindetur, vil en lille kniksende pige på det andet fortov råbe: „Må jeg komme med i juleklubben i år?“ Juleklubben omfatter alle de børn på vejen, der har det samme julesind, som vi har, det er alle dem, der synes, at det er sjovest at lave julegaverne selv, og at det er spændende at lave noget pænt af noget billigt. Vi har de små med, som med små kluntede fingre og stor alvor syr bogmærker på et stykke pap, der er de lidt større, der strikker grydelapper og hele tiden taber masker af bare ivrighed, og der er de store, som kan sy fine ting og er lidt vigtige af, at de kan, og af at de ved, de kan holde på en hemmelighed. „Åh, du ved ikke hvad en hemmelighed er!“ sagde de sidste år til den bitte, der sad der med sine strittende fletninger og gløder kinder og masede nålen op og ned gennem papets små huller. „Det ved jeg vel nok,“ svarede hun med lynende øjne, „det er noget, som man ikke ved hvad er i et fint papir!“ Vi læser naturligvis højt. Traktementet skifter også fra år til år, så også det er genstand for alvorlige drøftelser. Men der er en ting, der er sikkert, og det er, at vi slutter med at synge. Vi tænder levende lys, og så synger vi alle de julesange, vi holder af, og det er mange. De sidste to gange har vi julekrybben fremme, og vi har pyntet om den med gran og lys, og bag den har vi en blå himmel med glimtende stjerner. Og når vi så synger:

På stjernetæpper lyseblå,
skal glade vi til kirke gå,

så er alle hjerter med i sangen, så fornemmer vi, at vi er med i den kæde af mennesker, der gennem 2000 år i denne tid vandrede mod juleunderet, og vi føler, at hele det lille rum er fuldt af stjerneblå. På forunderlig vis er alt det, vi sad og nørkede med, papstykke, grydelapperne og de små fine broderier en del af det guld, røgelse og myrrha skær, som for så mange år siden ad ørkenveje bragtes til Bethlehem. Tilværelsen er så ligetil og fuldt af blå, når hjertet er glad og forventningsfuldt.

Bruno

Juleglæde eller Roland i løvehammen

Jeg havde en rigtig god gammeldags lusket fornemmelse, da jeg gik hjem fra det patruljeføreremøde, sådan en væmmelig følelse af at være gammel, idéforladt, doven og fantasilos. Jeg havde så sikkert regnet med, at julens gode gerning skulle troppen tage sig af i år, og jeg havde ikke engang gjort mig den umage at tænke over, hvad den skulle være, men blot regnet med, at Trops peter nok havde fundet ud af, hvordan og hvem der skulle gøre hvad. Og så havde hun siddet der og set så træt ud, og alle og enhver vidste jo egentlig også godt, at hun slet ikke var rask for tiden, og så havde hun bedt om patruljerne selv ville ordne deres jule-good-turn, og havde sagt noget pænt om, at det vidste hun vi ville kunne klare pænt og godt, — medmindre naturligvis en eller anden havde en svært god idé til hele troppen; og der sad vi, Overlossen, Sherekan, den grusomme og jeg, repræsentanten for de frie ulve, Akela, og ingen af os havde tænkt på, at en tropsfører har megen hjælp behov, og at det var os, der skulle have sagt: Jule-good-turnen den tager vi os selvfølgelig selv af i år — og er der ellers noget, vi kan hjælpe med, så må du endelig sige til!

Nå, men sådan er der så meget man først tænker på bagefter, og nu var det bare om at samle patruljen i en fart og lægge planer. „Patruljekassen?“ sagde Vera Vips, slog ud med armene og sukkede hjerteskræende, „den er tommere end det tommeste, den skylder mig ovenikøbet 75 øre.“

Og det var nu så meget bitrere, som der nu, hvor vi var samlede, slet ikke var tvivl om, hvem vi ville glæde til jul. Der kunne slet ikke være tvivl om, at Roland skulle have nyt tøj og hans søster også.

Roland var en lille ven, vi havde. Han boede lidt uden for byen i det røde polakhus ved skovbrynet. Han havde flere gange, som den naturligste sag af verden, sluttet sig til os, når vi gik i skoven, og han var en glimrende tilvækst til patruljen. Hvad Roland ikke vidste om skovens smuthuller var ikke værd at vide, og hans fantasi var af vældige dimensioner, ja, ret beset kneb det lidt for ham sommetider at skelne mellem, hvad der var løgn og hvad der var sandt, men vi havde for såvidt ikke noget imod at gå ind på hans tanke om, at der i skoven var både elefanter og meget store løver. Første gang, vi så ham, stod han en solbeskinnet morgen og „spillede bold“ op af husets skæve gavl. Bold var der nu ikke nogen af, men han gik sådan op i sin leg, at det var aldeles ligegyldigt, om han havde en eller ikke. Han kastede og greb på de sværeste måder, og når han „tabte“ bolden bandede og svovlede han med sin lille, fortandsløse mund, og begyndte forfra. Vi havde aldrig set ham med andet legetøj end en roe og en pind, men for den, der af luften og ingenting kan skabe sig de bedste legemuligheder, behøves der ingenlunde mere. Sommer og vinter var Roland iført en slags trøje af samme farve, som den en kuldkær næse blåner sig til i meget koldt vejr, og den stod eller stod ikke, som man tager det, eventyrligt til hans ræverøde hår og af snavs grimede ansigt. Hans søster kendte vi ikke, han sagde, at hun var en fortryllet prinsesse, som altid lå i sengen med dårlige ben, men en dag ville han gå ud i den vide verden og slå den trold ihjel, som havde fortryllet hende, og finde den trylleurt, som skulle gøre hende rask.

Ganske vist kunne vi ikke slå trolden ihjel for ham eller finde trylleurten, men vi kunne måske på anden måde gå

ind i eventyret og skaffe ham en varmere og mindre blå-
rod troje — hvis vi altså havde haft mere end minus 75
øre i kassen.

„Vi kan jo bare lave alle dages bedste fest,“ henka-
stede Divi. Hun var for tiden i sin forfængelige fase og
sad nu og betragtede sine stumpede negle, der umiskende-
ligt var behandlet med lak i klatter, og hendes hår var
krollet på en yderst fængslende og inderligt uklædelig
manér.

Ja, det var jo det simpleste, og vi gik i gang med at
råbe. Dette lyder måske mærkeligt for udenforstående,
men enhver patrulje med iver og hittepåsomhed ved, at
når der skal lægges planer, og når den ene idé føder den
anden, så bliver det til råben. Der må nu være kommet
mere end larm ud af mødet — men alligevel blev jeg for-
bavset, da jeg på vej hjem fra skole næste dag først blev
standset af yngste bladneger fra „Dagbladet“. „Pressen
får vel fribillet?“ råbte han fra sin cykle, og buddrenge
fra købmanden på hjørnet skingrede over gaden: „Hvis
jeg skaffer 10 gevinster til tombolaen, kommer jeg så
gratis med?“ Det blev mere og mere mystisk — eller
havde vi råbt så højt, at den halve by var indviet i vore
planer? Men så fangedes mit blik af en farveskrigende
plakat, hæftet skævt op med tegnestifter på garvergårdens
port. Der stod i al enkelthed.

AKELA-PATRULJEN AFHOLDER EN AF SINE STORE FESTER!!!

for at skaffe lidt juleglæde i et trængende hjem.

Gaver til tombolaen modtages med tak.

Glimrende underholdning, spansk mavedans, sang af
siamesiske tvillinger, løve i fri dressur.

Billetter à 25 øre fås hos patruljeføreren og os andre.

Inden jeg var kommet hjem havde jeg mødt 3 af den
slags plakater! Det var Divis værk, hun var altså ikke
alene i det forfængelige hjørne, men også i det foretag-
somme!

Samme Divi var på det tidspunkt ven med alverdens
slags buddrenge, hun havde en egen tone med dem, om
man må sige. Hun havde alle dage et stort drengetække,
men det mærkelige ved hende var, at hun altid havde sine
tilhængere i serier. En tid lang hang lange skoledrenge op
ad garvergårdens port og sloges drabeligt på engen bag
skolen om hendes gunst, en anden gang var det drenge-
spejderne hun skænkede sin bevågenhed, og for tiden var
det altså en hærske af store drenge og unge kommis'er
fra butikkerne. Det sidste var meget praktisk, for sjældent
har en så improviseret tombola fået så mange mærkvær-
dige ting, æsker fulde af mystiske, patenterede dåseåb-
nere, som ingen djævel kunne finde ud af at betjene,
mærkelige ting, der skulle forhindre thepotter i at dryppe,
buddingpulvere, som ikke var til at sælge, fingerbøl i skri-
gende farver til kæmper og dværge, bordløbere til påske-

borde og hvad ved jeg og hvad ved jeg ikke. For vi vidste
et ord af det, havde vi takket være Divis egen charme
ikke mindre end 400 gevinster, og alle leverandørerne
havde hun lovet gratis adgang til verdens bedste forestil-
ling.

Inden næste møde havde korporalen været på besøg i
alle patruljehjem, tantehjem og rare hjem og fået de ellers
så småt juletravle damer til „aldeles frivilligt“ at tilbyde
at bage lagkager og at komme og spise et stykke af deres
egen lagkage for 50 øre.

Jeg var stærkt betaget af deres aktivitet og idérigdom
og gik i gang med underholdningerne. Den spanske mave-
skulle naturligvis leveres af Vera Vips, hun havde sådan
en god mave til det, og musikken skulle leveres af Fnise-
ras, der kunne traktere et hvilket som helst instrument, i
dette tilfælde en harmonika, der var lidt hæs, men ikke
så meget. „De to små“, der nu slet ikke var så små mere,
skulle surres sammen til en siamesisk tvilling, for det var
jo lovet på plakaten, og synge; det var nu ikke det, de
kunne bedst, men de havde nu sat sig for, at de ville
synge deres yndlingssang „En spejderdreng er altid glad“
og have lov rigtig at skråle på det sidste

Er man spejder
er man spejder,
må man være der og hjælpe ohne weiter.

Et par dage før slaget, satte vi nye plakater op, hvor vi
alle skrev ned og tegnede af hjertens lyst. Vort håb var
at få 37 kr. For den sum kunne vi få en sømandsfrakke
til vor lille ven og en lyserød flonelsnatkjole med blom-
ster på til hans søster. Slaget stod på Helders vareloft,
som vi havde dekoreret pragtfuldt, og et par brødre havde
lavet en scene, der slet ikke var så tosset.

Morgenens, det var en søndag midt i december, op-
randt med kold og væmmelig sneslud af den slags, der

gør en våd til anklerne efter ti skridt, og som hænger vådt og klæbrigt ved tøjet. Med det største besvær fik vi bugseret korporalens 27 lagkager op på loftet. Tombola-gevinsterne var dagen i forvejen sat op på brædder, der var lagt over gamle ølkasser. Granguirlander var slynget om loftsbjælkerne, og det hele så ret så lovende ud. Og så kom der besked om, at Wikkelvejr var blevet syg. Dette var en katastrofe, for dels kunne vi ikke undvære et eneste patruljemedlem til alt det, der skulle gøres og ske, dels skulle hun jo være løven i dressur. Ganske vist var hun en lidt tam løve, men løve var hun jo ihvertfald, og ingen andre kunne undværes.

„Jeg ser ikke andet,“ sagde jeg, „end at vi henter Roland.“ Og så hentede vi Roland, der var mere end villig, og som sædvanlig var iført den blårode sweater, som nu hans albuer stak ganske ud af. Løvehammen, der var gjort af en gammel brun plaid og af en optrevlet hue til manke, måtte syes meget ind, og der blev kun korte stunder til at forklare Roland, hvordan han skulle være løve, men han svarede ja på alle forklaringer med en sådan selvfølgelighed, som om det var hans hverdagsarbejde og noget ganske selvfølgelig at skulle være løve på et loft i Danmark midt i december.

Henad klokken tre begyndte vi at blive spændte. Vore arrangementer var i orden, hver havde sine bestemte roller. Men hvor mange ville komme i det uvejr?

Vejret var på det værste, men 5 minutter før tiden begyndte Divis herrer at indfinde sig, det var jo ganske vist gratisterne, men de havde alle deres kammerater med. Så kom klassekammeraterne og så kom mødrene, fædrene, tanterne, og de rare, og til sidst kom spilleme også bladnegeren, som allerede på stigen hev papir og blyant op af lommen! Der var rundt regnet 150! De fleste sad på de af brædder og kasser lavede bænke, men Divis drenge veg hurtigt pladsen for „damerne“ og satte sig på gulvet. Enkelte kravlede op i loftsspærene for rigtigt at se. Mit hjerte sad mig op i livet, da jeg snublede op på den lille

scene og ønskede alle så meget velkomne, og det var så pænt af dem, at de ville komme, og de var altså meget velkomne, og vejret var jo ikke så godt, men humøret var godt, og det var det vigtigste, og formålet var godt, og de var altså så velkomne.

Underholdningen gik fint, de siamesiske måtte give dacaponummer, jubelen over Vera Vips mavedans var endeløs, så hun måtte sno sig endnu engang og endnu vildere.

„Nu vil vi se løven!“ råbte Divis drenge. Og så måtte vi tage løven frem, selv om det egentlig var nu, jeg skulle have fremsagt et hjemmestrikket, hjertevridende, tåredryppende digt om „den skjulte nød i juletiden sød.“

Men altså vi måtte frem med Roland. Divi optrådte i en slags tricot og sin fars høje hat og var domptør, og Roland overgik vore vildeste forventninger. Han brølede som et helt menageri, sprang rundt omkring Divi, der så mere og mere rædselsslagen ud, stod på bagbenene og på forbenene og knurrede som hele folket mod Moses. Den brune plaid slaskede om ham, så man tænkte sig, at den stakkels løve måtte være meget udhungret og om lidt ville give sig til at gnaske lidt af de nærmeststående. Dressur var der absolut ikke tale om. Roland, som ikke anede, at al denne hurlumhej var skabt til glæde for ham i anden omgang, foldede sin fantasi ud, som var han alene i en hel jungle. Til sidst var han så vild, at Divi foretog en hovedkulds flugt, og hendes „drenge“ måtte ile til hjælp og indfange vildyret! Hele loftet jublede, og mens jeg fremsagde mit juledigt, hørte man det knurre ildevarslen-de bag sækkelærredstæppet, og det var jo noget distraherende.

Jubelen var uden ende, og vi måtte finde på et ekstranummer, og med Roland imellem os trådte hele patruljen frem og skrålede sin slagsang:

Bort fra by med gylden gås,
væk fra dagligt kævl og vås
tager på spejderture ud vor lille flok.
Vi er få, men vi tager fat,
synger både dag og nat.
Med en sang på læben leves livet let!
Så bare syng, syng de gamle sange,
mærkes skal vi har humør.
Og husk, at over skyen grå
hvælves himlen altid blå,
det for flokken altid løsen være bør!

Da vi havde givet den dacapo, sang hele loftet med, Roland højest af alle.

— med en sang på læben leves livet let!

Der var ikke nær lagkager nok. Og trængselen omkring tombola og lagkagebord var ubeskrivelig. Flodeskummet røg os om ørerne. Skralderne, som legetøjsmanden havde givet, skraldede fra tombolaen, og Divis drenge piftede i

fingrene og skrålede stadig på vor slagmelodi. At Roland midt i det hele gav efter for den store fristelse og iførte sig sit løvetøj igen og fo'r bjæffende og snappende rundt mellem folk gjorde ikke forvirringen mindre.

Men det var en glad forvirring, og da slaget var endt, og alle havde trukket sig tilbage ned ad stigen, sad vi med — hør og undres — 205 kroner i kassen, og så havde vi endda fået ros af pressen, mødrene, fædrene, tanterne og de rare, for slet ikke at tale om Divis drenge, der havde ryddet kasser og brædder på plads, hevet scenen fra hinanden og rullet sækkelærredet pænt sammen!

Roland havde haft en dejlig dag og arvede løvehammen.

For 205 kr. kan man og kunne man især købe mange gode ting, og vi havde dejlige dage med at planlægge og købe ind, og der var top på kærren, da vi juleaftens formiddag rullede ud til polakhuset. Hr. og fru Roland som hed noget forfærdelig svært polsk, der lød som en nysen og en harken på een gang, og som slet ikke kan staves, var rørende begejstrede. Roland, som endnu sprang rundt i løvehammen („for den varmer nu så godt“, forklarede

hans lille, sorte mor med det svære navn), var egentlig utilbøjelig til at omskifte den med den nye sweater, de fine plusfours og sømandsfrakken, og søsteren i sengen, viste sig at være spæd, så det havde sine gode grunde, at hun ikke kunne gå! Tiden selv ville nok præstere den trylleurt, der skulle få hende til at gå på sine små ben, måske ville livet nok bringe hende trolde, men dem skulle Roland med løvehammen og den sprælske fantasi nok gøre sit til at fælde.

Det var en dejlig tur, og da vi havde sagt glædelig jul for 23. gang og trak os tilbage mod den skumrende by med den tomme kærre, var det sidste vi hørte fra polakhuset den lille familie, der stod udenfor og med høje lyse stemmer sang ind i tushmørket

Så bare syng, syng, syng de gamle sange,
mærkes skal vi har humor,
og husk, at over skyen grå,
hvælves himlen altid blå,
det for flokken altid løsen være bør!

Akela.

Om at lave noget af ingenting...

II

„Klubben“ har haft nogle gode udflugter i den dejlige eftersommer, men bedstemor har ikke altid haft tid at være med. Dog har hun en dag fået tid til at vise klubmedlemmerne, hvordan man laver dukker af græstotter. Man finder en af de temmelig korte, tætte græstotter og trækker den op, så man får alle rødderne med. Disse slår man imod en eller anden kant, så at jorden falder af — vasker dem lidt, hvis man har vand i nærheden, og lader dem tørre. Så binder man et strå om livet på græstotten og stikker en pind igennem overkroppen som arme. Rødderne vil nu virke som damens hår og kan flettes og friseres — snos på mange kunstfærdige måder.

Dette var særlig noget for Susanne, der elskede at eksperimentere med sit hår, mens drengene morede sig mere over, at bedstemor viste dem, hvor mærkeligt benveddens smukke, firkantede bær er indrettet. Udvendig er de røde, men piller man det røde af, kommer der et gult bær frem. Indeni det gule bær er der et hvidt bær, og indeni det igen er der et grønt bær. De morede sig også en tid med at binde ønskekranse. Først *ønsker* man noget af al sin magt. Så finder man fem lange, bløde græsstrå og holder godt fast på dem mellem to fingre, og så skal man have en anden til at binde. Man knytter stråene sammen to og to foroven og forneden, og de to, som bliver tilbage, knyttes sammen, hvorefter man slipper stråene. Dersom

de nu er blevet til en hel stor krans, går ønsket i opfyldelse, men er der flere kranser, har man tabt ønsket. Det er meget spændende.

På den sidste udflugt har bedstemor ikke været med, men hun har formanet børnene til at samle alt, hvad de finder af mærkværdigheder, og tage det med hjem. Især har hun fået dem til at plukke masser af små planter og strå af den slags, som man egentlig kan finde hele vinteren, og lægge dem i presse mellem mange lag aviser med et bræt og et par konversationsleksika ovenpå. Bedstemor siger, at det er mærkværdigt, hvor smuk selv den usleste lille ukrudtsplante eller det beskedneste lille blad bliver, når det er presset. De skal bare lægges hver for sig, så de ikke rører ved hinanden.

Nu er vejret blevet så uroligt og koldt, at man ikke mere rigtig kan tage på ture, og derfor holder klubben denne gang møde i bedstemors stue, hvor ilden knitrer hyggeligt i kakkelovnen, mens regnen driver ned ad vinduerne. Det skal være en rigtig gammeldags sammenkomst med saftogvand, småkager og marengs og stegte æbler. God, nærende kost!

Først fremlægges krigsbyttet og tages i øjesyn. Susanne frembærer en bunke gamle aviser, hvorud af der ustandselig drysser pressede blomster på de mest uventede steder og måder. Hver gang hun med et skrig griber i den ene

side af pakken, falder de ud af den anden, men omsider får man dog det hele raget sammen på en bakke og bragt i sikkerhed.

Rolf og Jørgen tømmer deres lommer og fylder hele bordet med mærkelige sten, pinde, kogler og bær — alt sammen rigeligt blandet med lommensnavs, og det meste af den slags, der ser så forlokkende ud ude i skoven, men mister det meste af sin glans, når det kommer ind i stuen.

Jørgen har et par store forpjuskede fjer med stærke penneposer, som bedstemor erklærer for i høj grad anvendelige, og Rolf henter noget tøvende ude fra entréen et par halvstore, aflange græskar, som en mand i en kolonihave har foræret ham. Der bliver jo altid for mange græskar. Det er ikke til at modstå at så dem, for der bliver så meget ud af det. Man kan naturligvis forære hinanden dem, men det er ligesom med kattekillinger, at der er grænser, og dem når man meget snart. Produktionen overstiger efterspørgselen.

Også nu fnyser Jørgen og Susanne hånligt ad Rolf's bidrag, men bedstemor hilser de foragtede græskar med glæde. „Vi laver lanterner!“ Som sagt — så gjort! Den overste ende skæres af græskarrene, og de hules ud, så skallen bliver temmelig tynd. Bunden — den nederste ende af „karret“ — skal derimod være tyk, så man kan stikke en stok op i den. Nu skærer man øjne, næse og mund, eller hvad man ellers kan finde på, ud i skallen og laver nogle gode lufthuller nede ved bunden, sætter en tændt lysestump indeni og stikker en stok i bunden, og så går man i fakkeltog. Det ser helt godt ud med de klare, gule lanterner. Roer kan også udmærket bruges, men de er vel nok vanskeligere at få fat på.

Derefter kommer turen til Jørgens store, snavsede fjer.

„Dem kan man da ikke bruge til noget,“ siger Susanne.

„Vent og se,“ siger bedstemor. „Vi skal lave kartoffelbøsser. Det er noget af det morsomste, jeg kan lave.“

„Mor siger, at vi aldrig må lege med skydevåben, for de kan altid gøre fortræd,“ siger Jørgen ængstelig.

Bedstemor ler. „Jeg er vis på, at mor ikke vil have noget imod en skarpladt kartoffelbøsse.“

Hun skærer skaffet af den største fjer, så hun får et rør på 7–8 cm's længde. Man må skære forsigtigt med et barberblad, så pennefjeren ikke flækker nogen steder. Det er et hovedpunkt. Derpå skærer hun af et lille brændestykke en pind, der med lethed går ind i pennefjeren. Man må helst snitte den til sådan, at den ikke kan gå helt igennem, men stopper op ca. 1 cm fra enden. Nu skærer man en rå kartoffel i tykke skiver (1 cm tykke) og prikker pennefjeren ned i en af skiverne således, at der kommer en prop i hver ende. Med ladestokken prikker man nu rask en af propperne ind i røret, og — o under! — den anden prop ryger ud med et aldeles fortræffeligt blødt smæld. Så lader man igen. Der skal altså stadig være en prop i hver ende af røret, men den ene ryger hele tiden derud af sig selv. De små, bløde kartoffelpropper

kan umuligt gøre nogen fortræd, men skydningen må måske nok helst dyrkes udendørs for ikke at fylde stuens kroge med kartoffelstykker.

Begge fjerene bliver lavet til bøsser, og børnene farer henrykte ud og ind ad døren trods regnvejret, lader og plaffer — plaffer og lader igen, indtil bedstemor kalder dem ind til traktementet.

Mens dette nydes, og snakken går, siger bedstemor:

„Nu er det snart jul. Vi må vel tænke lidt på julegaver og julepynt. Hvad siger I til det?“

Det er der naturligvis stor stemning for.

„Men,“ siger bedstemor, „så bliver det nødt til at koste lidt!“

Alvor tegner sig på alles ansigter.

„Enhver far ved, at ved juletid må der spenderes noget,“ fortsætter bedstemor, „men er det for resten nødvendigt at bede far om penge? Hvorfor sparer I ikke selv i god tid lidt sammen i en sparebøsse? Der er noget tosset i, at far skal give jer penge til at købe gave til ham selv.“

„Ja, men alting er så dyrt nu,“ siger Susanne, „lakrids og tyggegummi og alting!“

„Kunne I da ikke i den sidste tid før jul spare lidt ind på lakrids og tyggegummi og hønseringe, og hver gang, I køber sådan noget, stikke et par øre i sparebøssen? Der skal ikke så meget til. Nu skal jeg denne gang give jer lidt forskelligt papir fra min julekasse og nogle hvide papirservietter, men se så, om I ikke også selv kan skaffe sådan noget. Hvide papirservietter kan man sommetider få en stor pakke af med 100 i for 75 øre. Hvide kort er heller ikke dyre, eller — hvis man kan gøre det pænt, kan man købe hvid karton og måle det ud med blyantsstreger og skære det ud med et barberblad. Både servietter og kort er udmærkede at bruge til julegaver, og det er med tanken på dem, at jeg har fået jer til at presse blomster. Vi rører lidt melklister sammen, lægger blomsten på en avis og smører bagsiden af den med klister ved hjælp af en lille, stiv pensel eller en finger, løfter den forsigtigt op og anbringer den på servietten, som man i forvejen har lagt udbredt ved siden af sig med det rigtige hjørne frem. Pas på, at blomsten ikke kommer for langt ud til kanten, og at den sidder i samme hjørne på alle servietterne! På samme måde kan man lime blomster på kort. Sådan et lille bundt kort eller tyve servietter er en rigtig udmærket gave.“

„Man kan også gøre noget andet,“ siger bedstemor. „Har nogen af jer en farvelade med?“

Det har bedstemor i forvejen bedt dem medbringe ved indendørs-møder, så Susanne haler frem af sin skoletaske en gammel cigarkasse, der indeholder et sparsomt udvalg af farver i mørkebrunt, mørkegrønt, magentarødt og lilla. De klarere farver er for længe siden slidt op. Bedstemor finder dog en mørkeblå, der kan gå an. Hun tager et hvidt kort, udsøger mellem de pressede blomster et smukt formet blad og lægger det på kortet. Så væder hun en

gammel Neglebørste i vand og tager farve på den. En stump af en redekam holder hun over kortet og børster hårdt på den med neglebørsten, så farven sprutter i fine dråber ned på kortet. Man må prøve sig frem med, hvor våd farven skal være — den må jo ikke løbe sammen i klatter — og hvor højt oppe man skal holde redekammen. Når farven er *aldeles* tør, løfter man blomsten eller bladet op, og det står nu hvidt på den fint skyggede baggrund.

Man kan også klippe en eller anden figur ud — en lille, dansende mand, en kat eller lignende — og lægge på i stedet for blomsten.

Jørgen kalder det „sprutbilleder“ og er voldsom ivrig. Selv den magentarøde farve kan tage sig ganske godt ud på denne måde — for første gang i sit liv!

Mens der „spruttes“ af alle børnene, har bedstemor ude under køkkenbordet hentet en gammel skotojsæske, hvori hun året igennem har samlet alle mulige rester af lys og stearin. Dette fylder hun i en tom konserverdåse (bedstemor gemmer mange konserverdåser til sådant brug), som hun stiller ovenpå kakkellovnen, og da børnene tilsidst har slidt den magentarøde helt op, og Jørgen er kommet til at vælte vandet, er stearinen smeltet. Bedstemor henter nogle æggebægre og små kopper og stiller dem på et fad. Af bomuldstråd fletter eller snor hun en snor, som hun derefter dypper i stearinen og holder stramt ud i begge ender, til den er stiv, hvad der kun tager et øjeblik. Så klipper hun den i stykker på en 5 cm's længde og stikker en stoppenål igennem hver af dem. Stoppenålen skal sidde sådan, at snoren hænger næsten ned til bunden af koppen, når nålen hviler tværs over denne.

„Hvad bliver det til, bedstemor?“ spørger Susanne spændt.

„Det bliver til *svømmelys*,“ siger bedstemor og hælder den smeltede stearin ned i kopperne. Den begynder straks at stivne, og der danner sig et hul omkring vægen, så der må hældes lidt mere stearin i.

„Dem kan I også godt bruge til julegaver,“ siger bedstemor. „Om lidt er de kolde og går da af sig selv ud af formen som små halvkugler. Klip vægen til i en passende længde og brænd den lidt til. Fyld en klar glasskål med vand og sæt et par grønne blade eller grene i. Sæt lyset ud at svømme og tænd det — så skal I bare se, hvor yndigt det ser ud. Lyset kan brænde næsten til sidste dråbe stearin, og der kan umuligt gå ild i noget.“

Imens lysene stivner, griber bedstemor et stykke tykt, hvidt skrivepapir og giver sig til at klippe. Underlige figurer kommer frem under hendes hænder og marcherer ud på bordet. Der kommer et juletræ med en kreds af små, lystige nisser om — en „pustekone“, der kan løbe hen ad det blanke bord, når man puster forsigtigt til hende — en elefant — en kane — en skotsk terrier — en svane og mange andre. Børnene jubler for hvert „dyr“, der kommer frem.

Så kommer lysene ud af formen, og der anstilles praktisk forsøg med et af dem. Ja, sandelig — det svømmer nok så nydeligt med sin lille, klare flamme i et stort fad vand.

„Men juletræspynt, Bedstemor! Skal vi ikke lave julepynt?“ spørger pludselig Susanne.

„Vi når vist ikke ret meget mere,“ siger bedstemor, „og juletræspynt laver I jo også hjemme hos mor den sidste tid før jul. Jeg kan godt komme og hjælpe jer. Nu skal jeg lige vise jer, hvordan man kan lave juleengle, som kan sættes rundt omkring i huset — på juletræet — på væggene og på de høje kærter, man sætter på bordet. Læg et stykke hvidt, stift papir sammen og tegn på det efter denne model! Klip det ud og tegn og klip også vingerne. De stive pinde ud fra hovedet krølles omkring en strikkepind, så de krøller sig om hovedet. Bagved hovedet limes en rund skive guld- eller solvpapir som glorie. Vingerne limes sådan på, at den smalle stribe imellem dem danner en stor strop, der f. eks. kan sættes om et lys eller en gren. Af hvid pap — et æskelåg el. lign. — klippes en tynd stav, i hvis top der limes en lille bitte guldstjerne. Denne stav limes fast i englens hånd.“

Så kan man jo klippe lyseblåt silkepapir ud til runde kniplingsservietter og pynte bordet med dem. Man klipper papiret ud i kvadrater på en 14 cm og folder dem mindst tre gange sammen — helst fire. Også her kan man tegne på papiret, før man begynder at klippe ud efter sin bedste fantasi eller efter nogle afbildninger af snekrystaller. Naturligvis kan man også klippe kniplingerne ud i staniol eller solvpapir og lægge dem på en bordløber af blåt silkepapir, men så skal de ikke være mere end 10 cm store.“

„Nej, men børn!“ udbryder bedstemor pludselig forskrækket, „klokken er mange — I må hjem og læse lektier.“

„Nu havde vi det netop så rart,“ klager Jørgen, mens man forsøger at finde ud af huer og halstorklæder. Græskar, papirsdyr, juleengle, kartoffelskiver o. s. v. proppes i skoletaskerne, og Susanne søger at holde sammen på aviserne med de pressede blomster, der drysser ud til alle sider — mens selskabet dundrer ned ad trapperne.

Mum.

Karen Westergård Knudsen, Kirsten Nissen, Grete Rasmussen — 1. Nyborg. Lili Kjærgård — 9. Århus. Yrsa Jensen, Margit Mathiesen — Præsto.

Jette Egebæk — 1. Nyborg. Birthe Kich Mogensen — Humlebæk.

Patrulje- **HJØRNET**

Patruljens eget julemøde er en hyggelig lille stund, hvadenten man kryber sammen omkring en grangren og et levende lys i et hjørne af tropslokalet — eller man, iklædt meget og varmt tøj, travrer ud i skoven og sætter lys og små pakker på et rigtig levende juletræ.

Juleknas skal der til — og juleknas kan man selv lave. Det er meget billigere end at købe de færdiglavede ting — og så er det spændende at fremstille herlighederne selv.

Gulerodskonfekt: 500 g gulerødder, 375 g sukker og saft af 1 citron. Gulerødderne rives på den fine del af råkostjernet. De revne gulerødder rulles ind i et skoldet klæde og saften vrides fra. Derefter blandes gulerødderne med sukker og citronsaft, opvarmes langsomt under stadig omrøring, indtil massen bliver sejg og klistret (20-30 min.). Efter afkøling laves kugler, der kan trilles i sukker.

Chokoladekringler: 250 g tømælk, 200 g flormelis, $\frac{1}{2}$ kop mælk, $\frac{1}{2}$ kop smør el. marg., 125 g cacao. Mælk og smør varmes, hvori røres sukker, tømælk og cacao. Massens afkøles — formes i små kringler — der dyppes i krymmel eller krystalsukker.

Brændte mandler: 1 kop mandler, 1 kop vand, 1 kop sukker. Mandlerne blandes med vand og sukker på panden og opvarmes under stadig omrøring. Når sukkeret begynder at blive tørt, tages panden af ilden og der røres stadigt. Når mandlerne begynder at knase, hældes de op på smurt papir og skilles ad før de bliver hvide.

Studenterkugler: 100 g udblødt rugbrød, 50 g cacao, 50 g sukker, 3 spiseskefulde frugtmarmelade. Rugbrødsrester sættes i blød i vand en nat over; så presses så meget vand fra som muligt og sukker og cacao blandes i. Den stive frugtmarme-

lade æltes ind i dejen, som rulles ud i kugler, der trilles i krymmel eller sukker.

Flødekarameller: 1 dl sirup, 1 dl sukker, 1 dl fløde, 1 teskefuld smør el. marg. (hakkede mandler el. nødder). Det hele — undtagen nødderne — sættes over ilden i en tyk gryde og koges ca. $\frac{3}{4}$ time under stadig piskning. Når massen er ved at være sejg, irøres nødderne. Hældes på en smurt plade i 2 cm tykkelse. Når karamellerne er passende stive, skæres de i firkanter og kan indpakkes i papir.

Pebermyntepastiller: 500 g flormelis, 1 pisket æggehvide, pebermyntedråber. Flormelis sigtes og æltes i den piskede æggehvide til en smidig masse, smagsstof tilættes. Rulles i kugler — sættes på et brædt og trykkes flade og rillede med en gaffel. Kan pynte med en lille chokoladeklat.

Havregrynskonfekt: 125 g smør, 250 g havregryn, 50 g cacao, 4 spiseskefulde kaffe, 2 teskefulde mandeldråber, 200 g sukker. Smørret blødgøres og æltes sammenhængende med de øvrige ting. Formes til aflange og runde stykker og sættes på et stykke smurt pergamentpapir.

* * *

Måske kan I få lov til at lave juleknas til tropens julegood-turn og kurvene dertil kan I nemt lave.

Flet af gennemvædet halm en tynd og en tyk fletning, ca. 40 cm lange. Når fletningerne er tørre, syes den tykke fletning udenom en rund papskive, ca. 10-15 cm i diameter. Den tynde fletning syes i som hank. Kurven pyntes med små bånd og sløjfer — grankviste eller flag. En juleserviet spredes ud i bunden af kurven — og juleknaset fyldes i.

Lis M-o.

DE NORDISKE PIGESPEJDERBLADES SAMARBEJDE

Hvem skriver den bedste historie OM DETTE BILLEDE?

Den tegning, som I ser over disse linier, er at finde i alle nordiske pigespejderblades julenummer. I Norge, Sverige, Finland og Danmark lægger spejderne hovedet på skrå og siger: Hvad forestiller dog dette billede? Hvor er teksten?

Ja, den er der ikke, for teksten til billedet, den skal udspringe af jeres fantasi, når I nu tager et stort stykke papir og en god blyant og sætter jer til at skrive en historie.

Historierne skal være redaktøren i hænde inden 15. januar, de skal være tydeligt mærkede med navn, adresse og alder.

Den bedste historie i hvert korps præmieres med et abonnement på samtlige nordiske pigespejderblade i et år.

Men ikke nok med det. Den bedste historie af de 7 nordiske præmieres med en spejderbog af en art fra hvert land — men så skal det også være en god historie! Og det er tegneren — hun er dansk og hedder Trille — som afgør, hvilken historie af samtlige nordiske, der er den allerbedste.

De nordiske redaktører ønsker jer en glædelig jul, en sprælsk fantasi og en letløbende pen!

Må vi præsentere læserne for divisionscheferne i „Det Danske Pigespejderkorps“!

Nordjyllands distrikt

MERETE KLOCH
Indm. 5/5 1917. Trpsf., divisionschef i
Vendelbo division 1927.
Medlem af bestyrelsen.
Hovedinteresse: Forertræning.

MARIE VESTER
Indm. 1/10 1941. Trpsf., divisionschef i
Nørreyske division 1944.
Specialinteresse: Samarbejde med KFUK

DORTE EJBOE, fru
Indm. 18/3 1936. Blmf., div.ass., divisionschef i
Limfjord division 1948.
Specialinteresse: Lejrspport.

GRETHE JØRGENSEN
Indm. 10/5 1932. Tropsass., seniorf., divisionschef i
Tjele division 1947.

SARA EGMOSE-HANSEN, fru
Indm. 1910. Igen 1934. Trpsf., blmf., divisionschef 1937 i
Reventlow division.
Hovedinteresse: Glæden ved at være spejder.

INGA GAMST-NIELSEN, fru
Indm. 1924. Ptrf., trpsf., divisionschef 1949 i
Svendborgsund division.

ELLEN DYHR
Indm. 1920. Trpsf., div.ass., divisionschef 1946 i
Antvorskov division.

ELLEN BYRGE-SØRENSEN, fru
Indm. 1920, ude 1928-34. Trpsf., div.ass., divisionschef 1946 i
Gefion division.
Specialint.: Primitiv madlav.

Midtjyllands distrikt

INGA WESTERGÅRD
HANSEN, fru
Indm. 21/1 1924. Ptrf., Blmf., trpsf., div.ass., divisionschef i
Århus division 1949.
Specialinteresse: Nye veje.

BITTEN KRAGENÆS, fru
Indm. 1941. Ptrf., trpsf., divisionschef i
Djursland division.

ANNA BERTELSEN, fru
Indm. 1931. Trpsf., divisionschef i
Hede division.
Specialinteresse: Div.'s trivsel.

PHYLLIS GADEN, fru
Indm. i Oxford 1914. trpsf., divisionschef i
Himmelbjerg division.
Specialinteresse: Børns karaktertræning.

EDEL BALSLOW, fru
Indm. 1920. Blmf., trpsf., divisionschef 1949 i
Frederiksborg division.

GRETHE ØFJORD
„Førerspire“ 1944. Trpsf., blmf., divisionschef 1948 i
Hroar division.
Specialinteresse: Seniorer.

KISS BIRK ANDERSEN, fru
Indm. 1941. Blmf., div.ass., divisionschef 1949 i
Lolland-Falster division.

MAGDA LUND
Indm. 1932. Blmf., trpsf., divisionschef 1944 i
Bornholms division.

Syddjyllands distrikt

ESTHER HVIDTVED-LARSEN, fru
Indm. 2/10 1940. Seniorf., trpsf., div.ass., divisionschef i
Silkeborg division 1949.
Hovedinteresse: Praktisk.

ELLEN DAHLERUP, fru
Indm. i KFUK 1943, DDP 1946.
Trpsf., seniorf., divisionschef i
Østjyske division 1948.
Speciale: Seniorarb. og arb. med kronisk syge.

MIKKELSEN MARIA
Indm. 1925. Trpsf., blmf., blm.div.ass., divisionschef i
Olaf Ryes division 1949.
Hovedint.: Blåmæjsarbejdet.

LISS EFF
Indm. 22/2 1936. Trpsf., divisionschef 1939 i
Midtjyske division.

Københavns distrikt

RUTH ESTRUP
Indm. i KFUK 1929, DDP 1935.
Tropsass., trpsf., seniorf., divisionschef 1949 i
Amager division.
Hovedint.: Børn i alle aldre.

VIBEKE BRUUN DE
NEERGÅRD
Indm. 1927. Ptrf., trpsf., div.ass., korpsssekretær 1946.
divisionschef 1945 i
Frederiksborg division.
Specialint.: Forertræning og organisation.

AGOT SCHLEDERMANN
Indm. 1920. Seniorf. i Eng-
land, trpsf., divisionschef
1944 i
Hellerup division.
Specialinteresse: Seniorer.

RIGMOR SCHIØDT, fru
Indm. 1921. „Korporal i Akela-
patr.“. Ptrf., trpsf., revisor
1943-49, divisionschef 1945 i
Lyngby division.

Øernes distrikt

INGER ROSENKILDE
Indm. 23/4 1921. Trpsf., divisionschef 1945 i
Blåvand division.
Specialinteresse: Postbox-arb.

MARIE SØGÅRD
Indm. 1941. Trpsf., divisionschef 1949 i
Marsk division
Hovedinteresse: Divisionen.

ANNA MARIA
CHRISTOFFERSEN
Indm. 1/10 1938 som trpsf., div.ass., divisionschef 1948 for
Dybøl og Skamlingsbanken

LISE LØYTVED
Indm. 16/5 1921. Divisionschef i
Kbhvn. 1933-34. 1934 i
Sct. Knuds division.
Specialinteresse: Seniorarb. og patruljeforertræning.

GRETHE WEISS, fru
Indm. 5/4 1919. Forereksamen
1923, divisionschef 1946 i
Mølleå division.
Hovedinteresse: Divisionens trivsel.

ELLINOR LAKSEN
Indm. 1928. Ptrf., trpsf., korpsets førstehjælpsudv., frugtind-samlingsudv. og div.chef 1940 i
Sct. Jørgens division.
Hovedinteresse: Troppene.

SONJA HESSELBERG, fru
Indm. 1933. Ptrf., trpsf., sosp. og vicekårchef i Helsingfors
1946-48, div.chef 1945 og 48 i
Vildgæssene division.
Specialinteresse: Trækfugle

KAREN PRIOR
Indm. 1924. Ptrf., seniorsekr., trpsf., divisionschef 1946 i
Østerbro division.
Specialint.: Senior. Hovedint.: Skaffe forere til veje.

DE NORDISKE PIGESPEJDERBLADES SAMARBEJDE

Så vandrer vi ud!

En hær af små gule blade flager forbi mit vindue, rammer ruden med små tørre smæld og farer videre. „Efterår!“ siger jeg højt for mig selv, mens jeg med øjnene følger et stort ahornblad, der mageligt tilbagelænet kommer sejlene forbi mig for at lægge sig til hvile under en busk. Skoven må være dejlig nu, og jeg sidder og tænker på alle jer, der nu sammen med jeres patrulje traver af sted hen ad blæsende landeveje eller sparker jer en sti frem i skoven gennem knæhøjt raslende løv. Mon I ikke nyder den herlige fornemmelse at opleve naturen med alle sanser, den strålende farvepragt, duften af våd skov og blæsten, der roder op i ens forvildede hårtop og giver næse og knæ en prangende kulør.

Det er måske på vore ture, at vi har lært mest. Her har vi følt glæden og rigdommen ved at være ung og stærk i en stor vid verden, hvor der var frisk luft til alle og plads til at løbe, råbe og synge og så var der alle mulighederne. — Ja, patruljeturene rummer de helt store muligheder for dig og dine kammerater. I kan drage ud på opdagelse, I kan trave de lange mil syngende og sludrende om alt mellem himmel og jord, mens I for hver time lærer hinanden bedre at kende. I kan jo selv bestemme det hele, hvornår, hvorhen og hvordan og foran jer ligger det store åbne land.

Jeg traf forleden en lille, ung patruljefører, som jeg kender meget godt og jeg spurgte hende, hvordan det gik med hendes små „gemser“. Hun mente selv, at det gik rigtig godt, men på mit spørgsmål, om de havde været på nogle gode ture, svarede hun til min forundring, „ærligt talt jeg har ikke så meget mod på at tage på tur med dem, for jeg ved ikke, hvad vi skal få tiden til at gå med.“

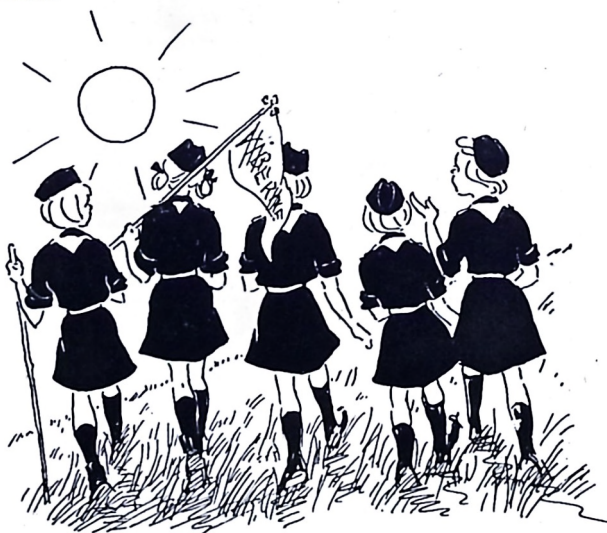
Hvordan er det i din patrulje? Tager I heller ikke på tur, fordi I ikke ved hvad I skal lave, eller tager I måske af sted en sjælden gang med et signalfag i den ene hånd og et redningsreb i den anden, for når I er kommet ud at daske lidt rundt og ikke vide hvad. Hvis I ikke synes, at I får det helt rigtige ud af jeres ture, så lad os sludre lidt om det.

Se, vi gør klogt i først at lægge en slagplan. Lad os sige, at I vil på en tur hver måned. Sæt jer ned sammen med jeres patrulje og lad os snakke om, hvad det er I gerne vil.

Først og fremmest skal vi være opmærksomme på livet derude. Vi må rette os efter årstiderne og det de bringer med, sådan at vi får det mest mulige ud af naturen omkring os.

Når skoven om efteråret står i sit fuldeste flor, kan vi bare gå ud med åbne øjne og se på herlighederne. Trav langt og vidt omkring og vælg de skønneste steder. Jeg tror også, at I kan få tilfredsstillet selv jeres vildeste samlermanier. Nogle kikker på svampe og insekter i vinterhi, andre samler til dyremærket materiale eller fjer og dun af mere eller mindre almindelige fugle, der er de smukke og interessante miner og galler, der er en hel videnskab for sig selv, og der er de skønne gyldentbrogede blade, der kan presses og præpareres og pryde albumsider, patruljebøger og tavler. Der er stadig blomster og bær, og der er meget, meget mere.

Når vinteren er hvid, og sneen ligger blød og eventyrlig overalt, så er der jo ingen tvivl i sjælen, for så styrter man af sted med ski, kælke og skøjter eller uden, hvis man ingen har, men glem så ikke dine venner derude, der ikke går rundt med en rar madpakke i lommen, fuglene og skovens dyr, som du glæder dig over om sommeren. Mon ikke I har lidt gammelt brød hjemme, eller lidt korn?

Om foråret er det livet, der vågner, vi skal ud og se. Vi slæber sorte jordknolde hjem fra skoven, og tryller de dejligste anemoner frem i den varme stue længe før de kikker frem ude i skoven. Lidt senere kan man finde os ligge på maven med syltetøjsglas ved en mose fiskende haletudser, vandkalvelarver og mange andre spændende dyr. Og snart myldrer det i grøfter, på enge og i skove med blomster og urter, som alle vil vide navn på, der er sandelig noget at gøre for de videbegærlige.

Sommeren rummer nu alligevel de største muligheder, og her i nord, hvor den er så kort, må vi sørge for at få det mest mulige ud af den. Der er først og fremmest patruljeweek-end-lejrene, hvis man da er dygtig nok til at tage alene ud med telt — ellers vil jeg råde jer til at træne vældigt, for det er en chance I ikke må lade gå fra jer. Alt det, du gerne selv vil prøve, eller vise de andre med telt og gryder — og uden, og alle de kræfter, du trænger til at bruge, kan du få rig lejlighed til at lægge i din okse og spade og komme frem med på din patrulje-lejrplads. Det du så gerne vil sige dine kammerater, og de ord, du gerne ville høre dem sige, kommer lettere frem ved et lejrball. Der knyttes venskaber og sættes mål, høstes erfaringer og skabes minder ved et telt midt ude i naturen som ingen andre steder.

Men så er der alt det andet, alt det I så gerne vil lære af praktiske færdigheder til jeres prøver, f. eks. orientering. Tag ud med et godt kompas eller bare med kort, hvis det er det I skal lære. Øv jer i at tegne kortskitser i terrænet, men læs lidt om de ting først og få en, der har begreb om de dele, til at lære jer så meget, at I ikke står helt forfumlende og uvidende derude og ikke får noget rigtigt ud af det. Det er en sport, og det er sjovt at lære noget nyt og finde ud af det selv, men man skal jo kende begyndelsesgrundene først. Har I så først lært at finde frem efter kort og kompas og bare med kompas, er der ikke grænser for de øvelser og lege, I får lyst til at forsøge jer på. Terrænlob egner sig bedst til den koldere årstid, og så kan I jo udfordre en anden patrulje til en dyst — hvis I har lyst.

Så er der sporingen. Den med de mange forskellige spor, der ustandselig skifter fra den ene slags spor til den anden kræver i særlig grad agtpågivenhed. Husk, at alle spor skal fjernes igen. Det kommer du imidlertid lettest over, hvis du bruger materiale, der forsvinder „af sig selv“, d. v. s. sommetider også ved hjælp af skovens dyr. Brug korn, gryn, kridt, klid, fjer eller små pinde af en bestemt slags, sten, der ikke findes på stedet, sand eller muslingeskaller i et terræn, hvor de ikke hører til o. s. v. Patruljeføreren kan lægge en sådan sporing eventuelt ved hjælp af patruljeassistenten, mens de øvrige spejdere imens er beskæftiget med en anden opgave, woodcraft, iagttagelse, snittearbejde el. lign. Lær at lægge en sporing rigtigt og at følge sporene rigtigt og husk at aftale, hvor I skal mødes og hvornår, hvis man skulle gå vild i sporin-

gen. Der kan selvfølgelig også lægges opgaver ind, brug bare fantasien, men i den kolde årstid, må der ikke være for mange og for lange pauser, og ingen opgaver, hvor vanteløse fingre skal udføre vanskeligt pilleri, mens kulderystende kroppe utålmodigt stamper med benene.

Bor man i en stor by, må man selvfølgelig også indvie de andre i sit fremragende bykendskab og forberede sig på troppens byløb, kikke på museer, slotte, statuer og monumenter eventuelt med et spændingsmoment, en person, der skal skygges eller med nærvise spørgsmål — hver spejder stiller de andre 3, som hun ved svaret på. Byture er rare, når vejret er surt.

Når den årlige turnering eller Sct. Georgsdag nærmer sig, føler de forskellige i patruljen sikkert en ubetvingelig trang til at komme ud og svinge med signalflag og kaste med reb. Så gælder det om at tage alle mulighederne i betragtning og ikke lade noget uforsøgt, for man ved jo aldrig, hvad man kan komme ud for, og så gælder det jo også om at være beredt. Gör opgaverne så svære som muligt. Når I skal signalere, så gør det på lange afstande, lange meldinger og på et fremmed sprog. Når I skal kaste et reb, så skal I ikke nøjes med at kaste det hen ad marken og forsøge at ramme en pæl eller en kreds, men kast det ud i vandet efter en pæl dér, knælende eller liggende eller ud gennem et vindue, hvor der er dårlig plads, eller prøv at ramme et mellemrum mellem to trin på en opretstående stige. Gör det svært og gör jer selv dygtige.

Nu nærmer julen sig jo, og enhver ordentlig patrulje har sin julegood-turn. På jeres tur i november eller december kan I sikkert finde både kogler, gran, lov og mos. Koglerne tager sig dejlige ud forgyldte eller forsolvede på et juletræ, og I kan ved hjælp af lidt gibs, et lys og lidt fingernemhed lave en pæn juledekoration pyntet med det I har fundet i skoven.

Nu vi taler om gibs, har din patrulje været ude og tage afstøbning af dyrespor?

Så er der jo endelig også alt det, I skal lære til jeres prøver, iagttagelser der skal gøres, bål der skal tændes, knob der skal bindes, men det går jo ganske af sig selv. Blot vil jeg her give jer et lille råd med på vejen. Brug det I lærer, skal lære og har lært, at det ikke bare bliver

noget, der skal tælle til en prøve, til et mærke, I skal bære, men at det bliver noget I med hele jeres interesse, energi og fantasi arbejder videre med, gør morsommere og sværere, noget I bruger til at komme videre frem med.

Nej, sig ikke, at I ikke ved, hvad I skal få tiden til at gå med, når I er på tur, for jeg er sikker på, at idéerne nu vælder frem i tusindvis hos jer, når I skal til at lægge en plan over, hvor I vil hen, og hvad I vil lave på patruljeturene årets tolv måneder.

Og så vil jeg ønske jer god jagt.

Kat.

* * *

De lettiske Galondrinas siger farvel

Nej, I kan ikke huske, hvad Galondrinas betyder. Det var navnet på alle de trækfugle (pigespjedere), der i krigens tid flygtede fra forskellige lande og havnede i Our Ark i London. Ordet er spansk og betyder altså trækfugle, navnet bruges af lady Baden-Powell og Verdensbureauet.

Vore lettiske kammerater rejser nu bort, så langt som til Australien, og de beder gennem mig om at få lov til at takke og sige farvel. Tak for al hjælpsomhed og kærlighed, de har mødt i Danmark både hos korpset og den enkelte spejder. De har følt, at de blev ført ind i en søsterkæde; der var nok af udrakte hænder parat til at tage om deres hænder og føre dem ind. De har oplevet, at det ikke bare var på papiret og i ord, det hed internationalt venskab.

Nu skal de atter plantes om, og vi ønsker for dem, at spejderkæden i den nye verden også dér vil åbne sig for dem og tage dem ind til sig, så de vil føle deres landflygtighed mindre hårdt.

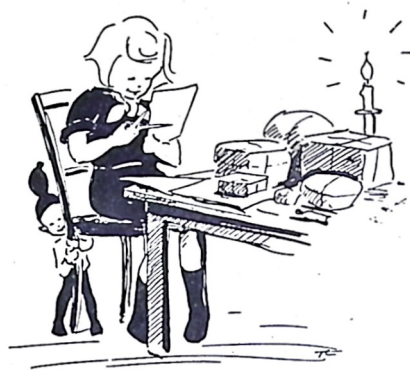
„En spejder er spejder, vi tager ham i favn, vi spørger ej om sproget og nationen.“

Fromse

* * *

Sveriges KFUK's Scoutförbund arrangerer i dagene 2.-8. januar 1950 en træning for 16-18-årige. Til at deltage i denne træning er der indbudt 1 fra Det Danske Pigespejderkorps. Prisen for deltagelse er 30 sv. kr.

Sveriges KFUK's Scoutförbund har snarest muligt lovet at sende nærmere oplysninger om denne træning og om, hvor den finder sted. Spørg korpskontoret i København, hvis du er interesseret i denne chance. Ansøgning sendes ligeledes til korpskontoret, København, og den må være indsendt inden 15. december.

*** POSTBOX ***

Nu er der atter norske pigespjedere fra 12-15 år, endda een fra Nordkap, men nu kan det jo ikke nytte, at I alle vil skrive netop med hende.

I Finland må alle, der vil have adresser, sende brevet til postbox-sekretæren, der retter det og sender det tilbage til renskrift — uh ha!

Engelske adresser: 2 14-årige, 3 15-årige, 2 16-årige, 1 18-årig, 2 19-årige, den ene er tropsassistent, 1 20-årig, blåmejsseassistent (vil gerne korrespondere med en blåmejssefører).

1 tropsfører fra Skotland (seniortrop) ønsker korrespondance med en dansk seniorfører.

Og så fortæller jeg som så mange gange før, at når I ikke omgående får svar og en adresse, så er det, fordi jeg ikke har en passende penfriend til jer, og jeres ønsker bliver da sendt til det pågældende land, og så kan det ikke være andet, så må der gå en rum tid, inden I får svar.

Ligeledes formaner jeg jer som så mange gange før til ikke at sjeske med korrespondancen.

Fromse

„Den fortsatte historie mangler også denne gang, ser jeg. Mon der overhovedet er en fortsættelse?“

MOSEUNGERNES

Juleaften

1. akt: I skoven.
2. — På loftet hos skovfoged Hansen
3. — I stuen hos skovfoged Hansen.

Personerne:

Skovfoged Hansen.
 Karen Hansen — hans kone.
 Ellen Hansen — deres datter.
 Kirsten — en københavnsk feriepig.
 Inger.
 Svend.
 Ingers mor — Anc fra mosen.
 Ingers far — Hans fra mosen.
 Nissefar.
 Nisseemor.
 Alle små nisser.
 Den gode fe.

1. AKT

I skoven.

Inger og Svend kommer med deres legevogn for at samle lidt brændsel, de går og samler, rundt om, og det er ved at blive mørkt.

Inger: Uha, Svend, det er snart mørkt, og vognen er ikke mere end halvfuld.

Svend: Vi må ha' fuldt læs, ellers ved du, hvordan det går, mon det er bedre derovre?

(Går over i den anden side af scenen.)

Inger: Du må ikke gå fra mig, jeg er så bange, når det bliver mørkt, der er så mange sære ting i mørket — Svend — hører du ikke?

Svend: Inger — Inger — her skal du se — en hel stabel — nu får vi fuldt læs.

(Inger løber derover, der ligger en stabel af større grene, og de begynder at læsse ivrigt deraf over i vognen.)

Inger: Tror du, vi må tage det? Tror du ikke, det er skovfogdens træ?

Svend: Skovfogdens — ha — tror du ikke, jeg er ligeglad, hvis ikke vi kommer hjem med fuldt læs, får vi klø.

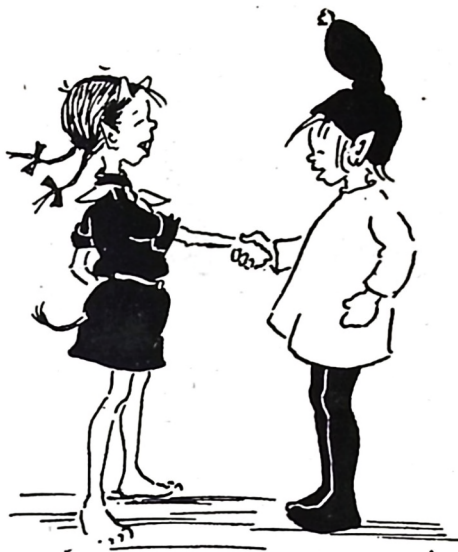
Inger: Det er da juleaften.

Svend: Juleaften — tror du, han bryder sig om det.

Inger: (tøvende): Nej — men jeg tør alligevel ikke — skovfogden bliver frygtelig vred.

Svend: Så — skynd dig nu lidt, at vi kan komme hjem, inden nogen ser os.

(Skovfogden kommer — standser og ser børnene.)

Skovfogden (bag dem): Nå — der fik jeg jer — i to tyvunger — nå så det er jer, der går og rapser af mit træ.

(Inger dukker sig — med hånden for kinden — Svend står ret ved vognen trodsig.)

Svend: Vi er ikke tyvunger — vi har lov at samle træ i skoven.

Skovfogden: Men ikke af mine stakke — der er pinde nok derinde, hvis I gider samle dem.

Svend: Vi kunne ikke finde noget, og nu er det snart mørkt, og hvis ikke vi får fuldt læs, slår far os.

Inger: Ja — og det er endda juleaften.

Skovfogden: Juleaften — juleaften — og I stjæler på en juleaften, nå — så han slår jer, Tyvhans.

Svend: Far er ingen tyv.

Skovfogden: Krybskytte er han da — det ved jeg, og han lærer jer at stjæle, hvad — jeg skal lære ham — (sparker til vognen, så den vælter og alt brændet vælter ud), afsted med jer, unger — nå — tag jeres raslekasse med jer og lad mig ikke se jer een gang til stjæle af mit brændsel, og så kan I hilse jeres far af en tyv og sige fra skovfogden, at hvis han ikke kan lære jer noget bedre, så kan I komme på sognet — tyvapak. (Børnene lister af).

Skovfogden (står lidt og ser efter dem — sparker igen til brændebunken): Juleaften — juleaften — nå — jeg må vel hjemad — stjæle gør de, det pak — høn, gæs og brændsel — en krybskytte er han — men jeg skal ramme ham — skal — (ud) lære ham, den tyv.

(Scenen står tom lidt, medens mørket sænker sig over den, så pusler det bag buske og væltede træstammer — og nisserne kommer frem, først nissefar, så nisseemor og så alle børnene — de vimser om.)

Nissefar: Så du, hvad han gjorde.

Nisseemor: Hvem?

Nissefar: Skovfogden — han er en hård mand.

Nisseemor: Nej — hvad gjorde han?

Børnene i kor: Hvad gjorde han?

Nissefar: Børnene fra mosen var her og samle brænde, og så kom skovfogden, og han væltede hele læsset og gente børnene hjem — og nu ...

Nisseemor og børnene: Hva' nu?

Nissefar: Nu slår han børnene — Hans i mosen — han slår dem måske ihjel, og de får ingen ting at spise.

Nisseemor og børnene: Og det er endda juleaften.

Nissefar: Det er det — det er juleaften.

Nisseemor: Og alle børn skal være glade.

Nissefar: Det skal de.

Nisseemor: Også Inger og Svend?

Nissefar (nikker): Også Inger og Svend — lad mig tænke mig om (står med fingeren på næsen og spekulerer).

Nisseemor: Lad os tænke os om. (Nisseemor og alle børnene gør lige så.)

Nissefar: Nu har jeg det, børnene skal samle brænde i en fart — skynd jer.

(Alle nissebørnene piler afsted — nisseemor henter reb og brændsel, de lægger det i en dyng, og nisserne og nissefar og nisseemor giver sig til at binde små knipper deraf, som de giver hver af børnene på ryggen.)

Nissefar: Og så afsted til mosehuset. (Børnene står lidt og tripper).

Nissefar: Nå — afsted!

Nisserne i kor: Vi tør ikke, de har så bidsk en hund, den vil bide os i benene.

(Den gode fe — står pludselig hos dem.)

Den gode fe: Vær ikke bange, jeg vil hjælpe jer, intet skal gøre jer ondt, thi I går de godes veje, kom, følg mig, børn, jeg breder mine vinger ud, så hverken mennesker eller dyr kan gøre jer fortræd.

Nisseemor: Tak, gode fe — gå trygt børn, hun vil lede jer — og så afsted.

Nissefar: Ja, afsted (de løber alle bort mellem træerne — den gode fe allersidst).

Nisseemor: Men nu får jeg travlt med maden, der er et hus, hvor konen er syg, der må jeg hen og koge.

Nissefar: Og jeg må ud med min sæk, kors, hvor er den tung i år, gaverne til børnene bliver da også større og større.

Nisseemor: Ja, menneskenes børn.

Nissefar: Gå nu, mutter — at de ikke skal vente på maden, husk så — præcis til festen.

Nisseemor: Javist, nissefar — farvel (ud).

Nissefar (tager sækken op på ryggen): Så tung den er, bestandig bliver den værre med alle disse store ting, så svær, så svær at bære,

jeg er dog ikke længere ung
må stadig dog på vandring,
hver jul fra dør til dør jeg går,
som jeg har gjort i tusind år,

med gaver til de andre.

Nå, det er tid, jeg må afsted,
de venter mig jo alle,
når aftenklokken ringer julen ind,
de små på mig jo kalde.

(Går langsomt og tungt ud med sækken på ryggen.)

TÆPPE

2. AKT

På skovfogdens loft.

Der står en kiste med sengeklæder i, og der ligger nogle æbler i et hjørne, der er havemøbler, i hvert fald en hvid havebænk deroppe.

(Inger og Svend med hinanden i hånden lister ind, månen skinner ind ad loftsvinduerne — der hænger en lygte på væggen.)

Svend: Kom bare, Inger, her kan vi sove i nat.

Inger (smågræder): Jeg er så bange, det er allerede mørkt, og jeg ved slet ikke, hvor vi er, og så er det juleaften.

Svend: Så, så, Inger, græd nu ikke, kom skal du se, her er en kiste (løfter låget op og kigger i den) med dejligt sengetøj, og der kan vi begge to sove, så kan vi gå hjem i morgen tidlig.

Inger (kikker ned i kisten): Jamen, jeg er så sulten.

Svend: Kravl du bare op i kisten, så skal du snart få noget at spise, for mad er her nok af (Svend går hen til æblerne, der ligger på loftet, og tager 2 store æbler).

Inger (kravler op og sidder og ser efter Svend): Svend, hvad gør du, det er jo ikke vores æbler.

Svend: Å, dit lille vrøvl (giver hende et stort æble) spis du nu bare, de bliver ikke fattigere af det, alle de æbler de har, jeg vil også selv have et (han kravler op, og de sidder nu og spiser æbler begge to — man hører støj ude fra).

Inger: Svend — Svend, der kommer nogen.

Svend (gnasker videre): Sludder.

Inger (grædende): Jo, der gør, hør selv de — de —

Svend: Duk dig! (de dukker sig og låget smækker i).

(Ellen og Kirsten kommer, de har et fad med grød og en stor kande øl, og en kurv med små krus og tallerkener og skeer i hånden.)

Kirsten: Nej, hvor er det sjovt, skal vi sætte det heroppe. I er da ikke rigtig kloge.

Ellen: Jo vist er vi så, nu skal du bare se, kom her hen, grøden skal stå i midten, tallerkenerne og krusene uden om i en rundkreds, og så lægger du en ske i hver tallerken og ølkanden skal stå her — sådan (de har knælet ned på gulvet medens de arrangerer tingene, Ellen rejser sig op. Kirsten bliver siddende på knæ). — Så er vi færdige.

Kirsten: Og så kommer nisserne og spiser grøden og drikker øllet, og der er smørklat i grøden og sukker til og — nej, om jeg kan tro på det — I er da helt tossede, tror I virkelig, at det er nisserne, der kommer og spiser alt det.

Ellen: Ja, naturligvis, hvem skulle det ellers være.

Kirsten: Ja, det ved jeg ikke, men nisserne (ler). Jo, da jeg var ganske lille, troede jeg på nisserne, men da jeg så det var min onkel, der var den rare julemand, så blev jeg klogere (rejser sig op). Og I sætter grød og øl og alt det der op til nisserne hver jul, men morsomt er det, med sådanne gamle skikke på landet. Har I altid gjort det?

Ellen: Altid — da jeg var lille, gik mor op med det, og så snart jeg kunne, hjalp jeg hende.

Kirsten: Og det er væk altsammen om morgenen — spist mener jeg.

Ellen: Ja — naturligvis.

Kirsten: A — kunne vi ikke „liste“ os op og se det. Ih du — det ville jeg mægtig gerne, bare for en gang skyld.

Ellen (alvorligt): Nej, Kirsten, mor siger de må ikke forstyrres, hvis man forstyrrer dem, vil de flygte bort fra huset og aldrig mere komme tilbage, og det er jo netop nisserne, siger mor, der bringer julen til huse og lykke for hele året.

Kirsten: Siger hun det. Ja, din mor er nu sød (sætter sig på bænken, Ellen sætter sig også).

Ellen: Ja, det er hun, hun er den bedste mor i hele verden.

Kirsten: Jeg holder også mægtig meget af hende, som nu det, at hun inviterede mig herover til jul, så jeg kunne opleve en rigtig jul på landet.

Ellen: Du har da også juleaften i København, Kirsten. Er I ikke nede på Odd-Fellowpalæet og spise, og der er musik og hele 2 juletræer og I får mad og gaver allesammen, det siger da far.

Kirsten: Ja tak du, men det er rigtignok ikke sådan en jul som denne her, med julebagning og juletræ med levende lys, og i slagter gris, og alting er så hemmelighedsfuldt og spændende her, for ikke at tale om juenisserne. Nej, jeg havde aldrig troet jeg skulle opleve noget så dejligt og så spændende, og der er ingen i verden som din mor. Tror du ikke vi kan blive lidt og se, når de kommer — nisserne.

Ellen (springer op og griber hende i hånden): Nej, er du tosset, vi har været her altfor længe, kom, vi må skynde os (tager kurven og trækker Kirsten med sig ud), bare de ikke allerede har været her og er gået igen, for der må ingen være her, ikke et menneske, å — bare vi ikke har jaget dem bort. Kom, skynd dig Kirsten (de løber ud).

(Det pusler og rumler i skorstenen, pludselig går træklemmen op og en luge går op, og ud vrirler alle de små nisser, der tager hinanden i hånden og danser rundt, idet de synger):

„Nu har vi jul igen — nu har vi jul igen,
og julen varer ved til påske.

Nu har vi jul igen — nu har vi jul igen,
og julen varer ved til påske.“

(Så sætter de sig i en kreds omkring maden og venter,

da går døren op og nissefar og nissemor kommer ind. Inger og Svend har løftet låget på kisten og ser med runde øjne på alle de små nisser og nissefar og nissemor går hen til børnene og sætter sig.)

Nissefar til nissemor: Nå — fik du så lavet maden og ordnet huset.

Nissemor: Ja, det kan du tro, og børnene vasket og alle gaverne lagt under juletræet, så børnene kan blive glade.

Nissefar: Det var godt. Og I børn, fik I så det brændsel godt anbragt og stablet foran Moschans's hus, så børnene kan få en rar juleaften.

Nissebørnene i kor: Ja, nissefar.

Den største: Men der var en stor hund, der hed Karo.

Den næststørste: Og den fo'r frem imod os.

Den mindste: Og så blev vi så forskrækkede.

Den største: Men saa kom den gode fe.

Den næststørste: Ja, og hun slog sine vinger ud, de strålede som måneskin og sølv og diamanter.

Den mindste: Og så „logrede“ hunden med halen og viste os vej, hvor vi skulle lægge brændet.

Alle: Og den godt fe gik ind i huset, men vi skyndte os herop, fordi. —

Nissefar: Jaså — fordi.

Nissemor: Fordi I var —

Alle børnene: Så sultne.

Nissefar: Det er vi. Og nu skal vi spise børn, og så skal vi takke den gode mor, der har sat alt det op til os, selv om det er dyrt, det tænker hun ikke på. I alle de år jeg husker, har hun gjort det, og vi må ikke glemme at takke hende. Gulvet skal være fejlet og alt rent og vand i spandene og rent i gården, glem det nu ikke børn.

Børnene: Nej, nissefar.

Nissemor: Og så spiser vi, hver tager sin tallerken og ske og forsyner sig af fadet, først fatter. (De forsyner sig og spiser.)

Inger: Nej, har du set, det er nisserne ude fra skoven.

Svend: De spiser risengrød og drikker øl, bare det var os.

Inger: Å, jeg er sulten, bare de ville gi' os noget, kom, lad os gå hen og bede dem om det.

Svend (holder hende tilbage): Nej, det tør jeg ikke.

Inger: Jamen, nisserne er så rare, de kommer med julegaver og hjælper dem der har det ondt, og det er da juleaften.

Nissefar: Hys — jeg synes jeg hører nogen tale.

Svend (puffer Inger ned): Der kan du se, nu hørte de os, skynd dig, ned med dig (smækker låget i).

Nissemor (vender sig og kikker, alle børnene vender sig og kikker): Næ — jeg kan da ikke se nogen.

Alle børnene: Vi kan da heller ikke se nogen.

Nissefar: Så var det bare den gamle kiste, der gav sig, skynd jer, børn, vi har meget at gøre endnu, ryd pænt op, og så skal vi synge en sang, inden vi går vores vej, det plejer vi altid at gøre.

Nisserne rydder op, sætter sig igen og synger (Juleaften, å, hvor er du sød, så skal alle folk ha' risengrød).

Nissefar (rejser sig): Og så er det nok for i aften, nu skal vi ud til arbejdet, kom mutter, kom børn og så afsted (de rejser sig) og tager hinanden i hånden, idet de synger:

„Nu har vi jul igen — og nu har vi jul igen,
og julen varer ved til påske.“

Løber ud igennem skorstenen og lemmen, den vej de kom ind.

Scenen er tom, så kommer Ellen og Kirsten ind.

Kirsten: Nej, nu har jeg aldrig (løber hen og ser at fadet er tomt og tallerkenerne er brugte), de har været her. Fadet er helt tomt og kanden (vender bunden i vejret på den), og de har spist af tallerkenerne og skeerne er brugte og —

Ellen: Ja, naturligvis — sådan er det hvert år — nå, tror du så på nisser.

Kirsten: Jeg kan ikke fatte det, men jeg må jo tro jer, de har i hvertfald været her og spist grøden, men hvor har du det sengetøj.

Ellen: Der i kisten, det er bare den øverste dyne du skal ha', jeg tar nogle æbler med ned, så Ane kan få nogen i kurven.

Kirsten: I har da også altid noget til andre.

Ellen: Å — de par æbler.

Kirsten: I er så gode og så tænker I altid på andre, man bliver et helt andet menneske af at være her.

Ellen (samlær æbler): Vi er slet ikke så gode, som du tror.

Kirsten: Jo, I er.

Ellen: Som nu far, der jagede børnene væk fra det brændsel, de var sendt i skoven efter — trods det, at det næsten var mørkt, og det er juleaften, men far har da også fortrudt det, han har sendt bud til Mose-Hans til hele familien, om at komme herop til juletræ, og nu vil jeg lige tage lidt æbler med ned til Ane, hun kan tage med hjem til børnene, de stakkels unger.

Kirsten: Ja, der kan du selv se, han er så (løfter låget, giver et skrig, de to børn ligger og sover i kisten). Ellen — Ellen — kom skynd dig — der ligger to børn i kisten. (Ellen slipper forklædet, så æblerne triller ud.)

Ellen (løber derhen): To børn — jamen, det gør der jo også — jamen, det er jo moseungerne — Inger! Svend! Vågn op! (rusker i dem), jamen, så vågn da op — hvad gør I der i kisten.

(Børnene sidder op og gnider øjnene og er meget forskrækkede, Svend fatter sig først).

Svend: Er nisserne borte.

Ellen: Nisserne — du siger ikke du så nisserne.

Svend: Jo, de sad og spiste risengrød.

Inger. Og vi var så sultne, men vi turde ikke bede om noget — for Svend sagde —

Svend: Man må ikke forstyrre dem, må man vel.

Ellen: Å, din dejlige, søde dreng, og så sagde I slet ingen ting og nisserne så jer slet ikke.

Inger: Nej — for Svend slog låget i — og vi er endda så sultne.

Kirsten: Er I sultne, ja, men søde børn, her er mad nok og juletræ og julegaver, kom, op med jer — kom så går vi ned til fru Hansen, hun er det bedste menneske i hele verden, hun skal snart få mættet jer, og så skal vi danse om juletræ.

Svend: Jamen, Skovfogden er vred på os, han slår os, når han ser os.

Ellen: Nej, vist gør han ej, skynd jer nu, jeres far og mor kommer til juletræ og måske er de bange for jer, fordi I ikke er kommet hjem endnu, så I skal se, de bliver så glade allesammen, når de ser jer, og vi vil få en rigtig dejlig juleaften, kom!

(Børnene står med hinanden i hånden og ved ikke rigtig, hvad de skal.)

Svend: Kommer far og mor, og der er intet brændsel derhjemme, og vi kom ikke hjem med noget, for skovfogden sagde det var tyveri og —

Kirsten: Men der er kommet brændsel hjem til jer — Olga — skovfogdens pige, der var hjemme hos jer med bud, sagde der lå en stor bunke brænde ved døren hos jer, men hvor den er kommet fra ved jeg ikke, men hun sagde det.

Ellen: Så har far nok, sådan er han altid, han skælder og smælder, og fortryder ligeså rask — å — jeg har den bedste far i hele verden.

Kirsten: Og den dejligste mor, kom børn, nu skal vi ned til juletræet, men først skal I spise, og så — så kommer overraskelsen, I kan tro vi skal overraske dem, og det skal blive en juleaften, de ikke skal glemme, en dejlig juleaften — kom! (Alle ud.)

TÆPPE

3. AKT

Stue hos skovfogden. I midten står et stort juletræ uden pynt. Et bord med stole i den ene side af scenen. I modsatte side en stor lænestol (helst øreklapstol), med en læselampe og et lille bord. Scenen er tom, da tæppet går op.

(Fru Hansen kommer fra en dør ind til en anden stue.)

Fru Hansen: Nu må jeg rigtignok i gang med at pynte juletræet, det er på høje tid (hun går hen til bordet og sætter æsken), bare dog Ole ville komme og hjælpe mig, men han var så løjerlig (åbner æsken og begynder at lægge tingene ud, der skal bruges). Maden smagte ham heller ikke og han drak mere end han plejer. Lad mig nu se, julestjernen, nej, den kan jeg ikke klare, jeg må ha' fat i Ole og en stige (med julestjernen i hånden går hun hen imod døren, men døren åbner sig og Ole Hansen kommer ind i stuen, han bærer et fyldt vinglas i hånden).

Fru Hansen: Men Ole dog, vil du ha' mere vin.

Ole Hansen: Bare et lille glas, Karen, vinen er så god i aften (han går over mod stolen), og så vil jeg ta' mig en lille lur, det har været en sur dag, en rigtig sur dag, ja — og nu har vi juleaften.

Fru Hansen: Men først må du hjælpe mig med stjernen, jeg kan ikke selv, ved du, og du plejer også altid.

Ole: Gør jeg?

Fru Hansen: Ja — du har da ellers altid pyntet træet, men jeg kan naturligvis godt gøre det, der er bare det med stjernen.

Ole: Julestjernen.

Fru Hansen: Ja, vær nu ikke så sær, kom med en stige og hjælp mig, vi er allerede sent på det.

Ole: Kan Olga ikke gøre det.

Fru Hansen: Olga er jo gået ned til mosehuset, det ved du da.

Ole: Nå ja, det er hun jo også (sætter glasset fra sig på det lille bord), ja, så må jeg jo til det, jeg skal lige hente stigen (går).

Fru Hansen: Så løjerlig han er, hvad mon der kan være i vejen, det er noget han er ked af, nå — det går vel over, det er vel det med moseungerne, men det retter sig vel.

(Ole kommer med stigen, han tager stjernen og går op ad stigen.)

Ole: Det er ellers et ordentlig træ, vi har i år.

Fru Hansen: Ja, et dejligt træ.

Ole: Det var det fineste træ i skoven, jeg syntes nu, da Kirsten også var her, at det skulle være et stort træ, det er hun jo vant til fra København.

Karen (rækker ham pynten): A, Kirsten er vist ikke vant til ret meget.

Ole: Kirsten er en god pige, og det er godt for Ellen, at ha' hende her.

Karen: Det er det, det er ikke godt, at være enebarn.

Ole: Hvad tror du hun siger til julegaverne? Ny kjole og frakke og hue.

Karen: Ja, du har ordentlig flottet dig.

Ole: Hun trænger jo til det — tøsen, og Ellen vil jo ogsaa saa gerne hun er fin, når vi nu skal til alle de julegilder sammen.

Karen: Ja, Ellen er en god pige.

Ole: Det er hun, hun ligner dig.

Karen: A, Ole. Tak, nu kan jeg godt ordne resten, nu er det jo bare småtingene der mangler, når du blot vil sætte lysene i toppen, dem kan jeg ikke klare, så synes jeg, du skulle hvile dig lidt, og du trænger måske også til dit glas, jeg har for resten også en hemmelighed, som du ikke må vide, så hvis du vil lukke øjnene lidt, var det ikke så ilde.

Ole (går ned ad stigen, ser på træet): Ikke så galt — et flot træ, du; — nå, du synes jeg skal hvile mig, når bare du selv kan klare resten (går hen imod stolen).

Karen: Sagens.

Ole: Så tror jeg lige jeg vil lukke øjnene lidt bare i 5 minutter.

Karen: Ja, gør det, min ven.

(Ole læner sig tilbage i stolen og sover straks ind. Karen går omkring træet og pynter det.)

Karen: Det var ligesom det hjalp på ham, noget var der nu i vejen, men det er vel borte, når han vågner.

(Den gode fe står bag Hansens stol, hun slår vingerne ud og en lille nisse smutter frem ved stolen, feen giver nissen en lille flaske i hånden, og nissen hopper op på stolens armlæn og hælder indholdet af flasken i vinen, så hopper han ned igen og putter sig bag feens vinger.)

Feen: Sov ind, når du vågner, vil du drikke vinen, og du vil glemme det du har gjort, for dråberne betyder glemsel. Den gode fe befaler: „Vær god, lad aldrig det onde få magt over dig. Glædelig jul!“ (Feen slår vingerne sammen om sig og forsvinder.)

Karen (vender sig mod døren): Nej, nej, hvem har nu ladet den dør stå åben? Det trækker jo, så jeg ikke kan tænde lysene. (I døren står Ellen og Kirsten med de to børn.) Men børn dog, hvad er det I kommer med? Men det er jo børnene fra mosen, men hvor ser I forknytte ud, hvad er der sket?

Ellen: Mor, du kan tænke dig, de to lå oppe i kisten og sov, Kirsten fandt dem, da hun lukkede låget op for at tage dynen.

Karen: I kisten!

Ellen: Ja mor, de havde gemt sig oppe på loftet, for de turde ikke gå hjem.

Karen: A, de stakkels børn.

Kirsten: Og de er så sultne.

Svend: Vi så nisserne spiste, men vi turde ikke be' dem om noget, for man må ikke forstyrre nisserne, må man vel?

Karen: Nej, det må man ikke, Svend, og det var vel nok godt, at I ikke gjorde det.

Inger: For så løber de bort og kommer aldrig mere igen.

Karen: Det gør de, og så er freden og lykken forbi i huset, jeg er vel nok glad, fordi I ikke gjorde det, men nu skal I have noget at spise, I må jo være frygtelig sultne.

Inger: Ja, det er vi.

Karen: Kom I nu med mig, så går vi ud i køkkenet, jeg har masser af mad, kom børn.

Kirsten: Kom Ellen, lad os gå med, jeg vil godt høre noget om de her nisser.

Ellen: Men træet er jo ikke færdigt.

Kirsten: Det kan vi nemt ordne bagefter, kom nu, det er alt for spændende.

Ellen: A, du med dine nisser (de begynder at gå ud af stuen).

Kirsten: Jeg gad nu alligevel vide, om de virkelig har set dem.

Ellen: Det har de, når de siger det, men nu kan vi jo selv spørge dem ad, kom (de går ud).

Kirsten: Ih, hvor er det spændende.

(Ole H. sidder i stolen og sover, da går alle døre op, og nisserne vrirler ind, nissefar og nissemor og den gode fe.)

Nissefar (med sin sæk, som han sætter midt på gulvet): Kom mutter, du ordner alle pakkerne og de små kan pynte træet færdigt.

Feen: Og jeg lægger gaverne under træet. (De får alle meget travlt.)

Nissefar: Sådan, min sæk er tom, hver har fået sin gave, har I gjort rent på loftet.

Alle: Ja.

Nissefar: I køkken og kælder, i bryggers og stald og hunden, har den fået mad.

Nissemor: Ja.

Nissefar: Godt. Så tænder feen lysene og så afsted til skoven.

Alle nissebørnene: Å, vi vil så gerne danse om juletræet.

Nissefar: Før månen er borte, må vi alle være tilbage til skoven, men måske kan I danse om juletræet *en enkelt gang*.

Alle nisserne: Å — nissefar.

Nissefar: Men først skal vi op på loftet, der er en ting jeg har glemt.

Nissemor: Har du klemmt noget, fatter?

Nissefar: Hvert år, studser jeg mit skæg med den store havesaks der oppe, det glemte jeg, og børnene skal have et æble hver, det får de hvert år, bagefter, så kan vi danse om juletræet.

Nissebørnene: Å (de løber alle ud — af de smuthuller de kom ind af).

(Den gode fe går op tænder lysene.)

Feen: Og så de sidste. Så nu er det et smukt træ, men nu må jeg vække skovfogden. (Går hen til ham, åbner vingerne og bøjer sig over ham og kysser ham på panden.)

Feen: Vågn op, drik din vin og bliv sund og god, og glædelig jul! (Hun samler vingerne samme igen og forsvinder.)

(Skovfogden vågner, sidder lidt og glipper med øjnene, tager sig med hånden til øjnene og panden.)

Ole H.: Drømmer jeg, eller er jeg vågen (spærrer øjnene op). Lysene er tændt, gaverne ligger under træet og jeg har sovet, hvad var det hun sagde: Glædelig jul (ser sit glas, løfter det til sine læber). Ja, så glædelig jul da, Ole Hansen, glædelig jul allesammen, glædelig jul! (han tommer glasset). (Han sidder lidt), men sidder jeg ikke her alene, hvor er mutter og tøserne og Olga og Hans og familien fra mosen (rejser sig). Mutter — mutter — Ellen og Kirsten, det er juleaften (går hen til døren), hvor bliver I af, det er juleaften, og træet er tændt, hvad er det I laver?

(Karen kommer ind i døren, med Ellen og Kirsten og de to børn fra mosen.)

Karen (fulgt af Mose-Hans og Ane): Å, træet det havde jeg helt glemt (slår hænderne sammen), men du har jo tændt det far og lagt gaverne under det, du har ordnet det hele, hvor var det pænt af dig.

Ole: Jeg — nej — jeg har sovet, men jeg drømte.

Ellen: Drømte du, far?

Ole: Ja, om en fe, den gode fe, men der er jo børnene fra inosen, og jeres far og mor er også kommet. Ja, så må vi danse om juletræet.

Hans: God aften og glædelig jul!

Ole: Velkommen og glædelig jul! (Går dem i møde, tar dem alle fra mosen i hånden.)

Ole: Ja, nu er det jul — kom — lad os danse om juletræet. Kom, mor, kom børn — kom Hans, tag din kone i hånden, sådan, og bagefter skal vi have julegaver, men først skal vi synge en salme, skal vi synge: Glade jul. (De synger Glade jul.)

Karen: Og skal vi så synge: Højt fra træets grønne top. (De går atter rundt om træet og synger; midt i næstsidste vers kommer nisserne ind og slutter kreds uden om — nissefar og nissemor og den gode fe — de går alle rundt om træet.)

TÆPPE

**Bladtrolden ønsker alle
bladets læsere en glad jul!**

Den
R I G T I G E
gave

Størrelse som tegningen

Spejderhatten
MØNSTERBESKYTTET

*Fremstillet
som broche i sølv . Leveres også
med opslået skygge*

★

Udsalgspris: kr. 18,50 . Opslået kr. 19,50
+ Afgift 10%

★

Fås hos guldmedene

EN GROS

Th. Frederiksen & Søn
KØBENHAVN K

*** Boganmeldelser ***

På Gyldendals Forlag er udkommet:
Gyldendals børneleksikon, I—III.

Redigeret af Iver Gudme, tegninger af Paul Høyrup, kr. 13,70. Bindene sælges også enkeltvis. Leksikonet er glimrende egnet til tropsbiblioteket.

„Glød dig ved livet“.

Evi Bøgenæs, Kr. 4,50 hft., 6,50 indb. En kærligheds-historie.

„Ullabella“.

Marika Stiernstedt. Kr. 4,00 hft., 6,00 indb. Rørende.

„Min kønne søster“.

Margrethe Skovstedt. Kr. 3,25 hft., 4,65 indb. Ada vin-der en flyvetur på en lodseddel og er dermed midt inde i eventyret.

„Maja“.

Rose Thyregod. Kr. 3,25 hft., 4,65 indb. Charmerende.

„Mis med de blå øjne“.

Egon Mathiesen. Kr. 3,00 hft., 4,25 indb. For meget små børn. Hvorfor mon tegningerne skal være så grimme?

„Tvillingerne“.

Bertha Holst. 8. oplag. Kr. 1,65 hft., 2,85 kart. Ug.

„Lærke“.

Vitte Bendix Nielsen. 2. oplag. Kr. 2,25 hft., 3,50 kart. En bog om en sød og rar pige.

„Alle vi børn i Bulderby“.

Astrid Lindgren. Kr. 1,85 hft., 2,75 kart. En lille glad bog for meget unge læsere.

„En dyb hemmelighed“.

Valborg Dahl. Kr. 2,75 hft., 4,00 kart. En i og for sig ikke ringe bog, men skrevet lidt, en lille smule kedsomme-ligt.

„Kære Susan“.

Karen Brasen og Græthe Secher. Kr. 4,00 hft., 6,00 indb. Gode rejsebreve mellem Susan i klosteskolen og hendes mor i Tunis.

„Den kongelige falk“.

Peter Grove. Kr. 4,50 hft., 6,00 indb. Spændende ro-man fra det gamle Ægypten.

„Frændeløs“.

Hector Malort. Kr. 1,65 hft., 2,85 kart. Ug.

Statsradiofonien

har udsendt tre bøger, der er velegnede til en seniortrops boghylder: „Det kommunale selvstyre“, „Land og by“ og „Storpolitik siden 1933“. De fås i enhver boglade à 3 kr.

DEPOTET I DECEMBER

Nu kommer det længe ventede nye oplag af **Pigespejderbogen** og nu er den igen som for krigen indbundet i 1/1 pluviusinbind, som gør den både pæn og holdbar.

Prisen er 5,00
Desuden får vi et mindre antal indbundet i smukt blåt skindbind. 12,00

* * *

En uundværlig bog for enhver pigespejder **Pigespejderlommebogen** er lige udkommet og af det alsidige indhold kan nævnes:

Årsöversigt, alm. datokalender så du straks du får dit månedsprogram kan notere mødedatoer, -steder og -tider op. Der er også plads til regnskab og hvide blade til at notere på. Du kan finde oplysninger om naturen på enhver årstid, om bål-tænding, lejrspport, nødhjælp o.m.m., også vejtlængder og oversigtskort kan du finde i **Pigespejderlommebogen** — kort sagt, det er den lommebog, du skulle ønske dig i julegave. Prisen er 2,50 og hvis I i trop eller patrulje slår jer sammen og sender bestilling ind på mindst 6 stk., får I 10% rabat.

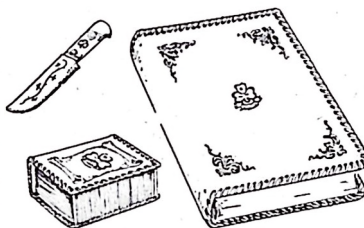
* * *

Naturligvis skriver du dine julehilsener på **julekort fra Pigespejderdepotet**

6 forskellige julekort, Trilles mor-

somme tegninger, pr. bdt. 0,25
Julekortet fra sidste år: Spejderen med stjerne-kasteren pr. stk. ... 0,10
samme kort, 3 stk. 0,25
nyt julekort, tegnet af Trille, pr. stk. 0,10
3 stk. 0,25
Julekort m/ kuvert, 8 stk. 1,00
Hvis du ikke har købt juleheftet »Spejder jul« gennem din trop eller patrulje, kan du få det på depotet, prisen er 1,25

* * *

Nyheder, vi har fået mange fikse ting hjem i skind:

Tændstikæske m/ emblem 3,50
— stor husholdningsæske 8,50
Bogmærke, skind m/ emblem og motiv 1,75
Kam i skindetui m/ emblem .. 1,75
Stålspejl - - - - - 2,75
- uden etui 1,40

Notesblok m/ smukt skindomslag m/ emblem 5,75
Frugtkniv m/ skindskede og ben-skaft 5,75
Bogbind, imiteret blåt skind m/ emblem 14,00
Bogbind, helskind, blåt m/ embl. 22,50
Dagbog, imiteret, blåt skind med emblem 15,75
Dagbog, helskind, blåt m/ embl. 22,50
Gæstebog - m/ emblem .. 22,50

* * *

Sidste nyheder

Skiluffer, blå imprægnerede, varme og praktiske til cykle- og skibrug

* * *

Har du af din tropsfører fået det nye **katalog** med fortegnelser og priser på alle depotets varer? Hvis ikke, må du sørge for at få fat i et, der er udsendt med bladpakken til hver blåmejse og spejder i troppen — flere kataloger kan af tropsføreren rekvireres på depotet. Skriv din ønskeseddel til jul efter **Pigespejderdepotets nye katalog**

* * *

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

På skejter slår Tinka de flotteste sving

et ottetal regnes for slet ingen ting.

En hissen til spejdere viden omkring.

Se her, hvad hun skriver med hastige sving:

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til »Pigespejderne«, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

»PIGESPEJDERNE« kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 13. december 1949

4104